

ע"פ 1101/07/14 - ישראל לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1101-07-14 לוי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופט מרים סוקולוב
המערער: ישראל לוי
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

כתב האישום שבפנינו אוחד שני אישומים. האישום הראשון שהוא האישום המרכזי מתעד אירוע מיום 20.2.10. שוטרים שהגיעו למקום מגוריו של המערער, על בסיס תלונה של שכנה, חיפשו את המערער ולא מצאו אותו. בהמשך כאשר נודע להם שהמערער שב לבנין, חזרו הם עצמם לבנין או אז תפסו את המערער. המערער התנגד לעיכובו על-ידי השוטרים ומכאן ואילך התדרדרו הדברים. כתב האישום מתאר אירוע "מתגלגל", ראשיתו בביתו של המערער כאשר המערער מתנגד למעצרו, משתולל, תופס את הגדר במקום. גם לאחר שהושכב על הרצפה הוסיף להשתולל תוך שהוא בועט ברגליו עד אשר נאלץ השוטר שהיה במקום להזעיק תגבורת. בהמשך העליב המערער את השוטרים במילים וולגריות שאנו מעדיפים לא לחזור עליהן, וגם במילים קונקרטיות שעניינן הכללי "אתה או אתם תשלמו על זה". המערער הובא בהמשך הן למרפאה המחוזית של המשטרה ועוד בהמשך לבית החולים וולפסון. ניתן היה לצפות שלאורך כל השלבים הללו יירגע ויעבור לפסי התנהגות שונים לחלוטין. לרוע המזל, לא כך נהג המערער. המערער הוסיף ואיים על השוטרים לאורך כל שלבי האירוע. האיומים כוללים כאמור גם אמירות קונקרטיות גם ביחס לשוטרים, גם אמירות ביחס למשטרה, גם השמעת עלבונות קשים וגם אמירה מפורשת שהשוטרים לא ימשיכו להיות שוטרים.

האישום השני מתעד אירוע נוסף שהתרחש בהמשך למתואר באישום הראשון. המערער התקשר לאחד השוטרים וביקש ממנו את הפרטים של השוטר השני. גם הפעם איים המערער על השוטר, כך על-פי הנטען, וזאת בשיחה נוספת שקיים עמו. לאחר מכן התקשר המערער פעמיים נוספות אל השוטר המתלונן.

בגין האישום הראשון יוחסו למערער 7 עבירות שונות. בדיעבד מלין הסנגור על ריבויין של העבירות. אנו מוכנים להסכים איתו כי ניתן היה לצמצם את מספר העבירות בגין אישום זה. אין בכך כדי לשנות את התמונה ולגרוע מחומרתה.

בגין האישום השני יוחסה למערער עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק וכן איומים. במהלך הדיון בפנינו הסכימה המדינה לזיכויו של המערער מעבירת ההטרדה ונותרה על הפרק עבירת האיומים.

בגין שני האישומים גם יחד הטיל בית משפט קמא על המערער 10 חודשי מאסר.

נגד המערער היו תלויים ועומדים שני מאסרים על תנאי שהוטלו עליו באותו תיק עצמו, האחד בן 9 חודשים והשני בן 6 חודשים. בית משפט קמא חפף את המאסרים המותנים זה לזה וחפף חלקית את ריצוין לריצוי עונש המאסר שהוטל בתיק הנוכחי, כך שסה"כ יהא על המערער לרצות 15 חודשי מאסר. בנוסף, הטיל בית משפט על המערער עונשי מאסר על תנאי וקנס שאיננו רואים לפרטם.

הערעור שבפנינו הופנה מלכתחילה רק אל ההרשעה באישום השני וכן נסוב הערעור על העונש.

באשר להרשעה באישום השני, לטענת הסנגור, לא היו בפני בית משפט ראיות מעבר לספק סביר לכך שהמערער אכן איים על השוטר (זאת לאחר שעבירת ההטרדה במתקן בזק, כאמור, ירדה מן הפרק כאשר התביעה הסכימה לביטול עבירה זו). הראיות אליהן מפנה הסנגור הן כדלקמן:

את השיחה המאיימת שבה השמיע המערער כלפי השוטר, בין היתר, את המילים "אתה גמרת אותה", אמר המערער על-פי הנטען בנוכחות ולאוזניי שכן בשם שמעון שנכח במקום. המערער אמר בחקירתו כי בכוונה דיבר בנוכחות אותו שכן, על-מנת שלא ייחסו לו אח"כ דברים אותם לא אמר. השכן העיד בבית המשפט כעד הגנה ולא טען כי שמע מילות איום כלשהן. לדבריו, המערער ביקש את הפרטים של השוטר השני. הוא, השכן, לא שמע מילות איום.

עוד מפנה הסנגור לכך, שגם אשתו של השוטר, ככל הנראה שמעה את השיחה אולם לא העידה וגם היעדר ראיה זו מכרסמת במשקל גרסתו של השוטר המתלונן.

בית משפט קמא נתן משקל לתלונתו המיידית של השוטר בפני שני אנשי משטרה נוספים, אולם מדובר בעדות מפי השמועה, שהרי אותם שוטרים שמעו את תלונת המתלונן אולם לא היו עדים לשיחה עצמה, ומשום כך לא היה מקום להעדיף את גרסתם על פני עדות השכן שמעון שכאמור לא שמע איומים.

שקלנו את טיעוני הצדדים ואיננו רואים להתערב במסקנתו של בית משפט קמא. בית משפט קמא סבר שהשכן לא שמע את הדברים, הגם שנאמרו, ונראה לנו כי המסקנה מבוססת כדבעי הן על תוכן עדותו של שמעון והן על הרוח הנושבת ממנה. השכן שמעון אמר כי הוא איננו זוכר. הוא נשאל פעמיים ושלוש וטען שהוא לא זוכר. מרוח הדברים עולה כי השכן לא התנדב למסור מרצונו דברים ונראה שהמעמד לא היה נח לו, מכל מקום אין בדבריו כדי לשלול את מסקנתה של כב' השופטת קמא, ולפיה ייתכן והדברים נאמרו והוא לא שמע אותם.

לתלונתו המיידית של המתלונן בפני שני שוטרים יש משקל רב. יש בכך כדי להצביע על תחושתו כי הוא מאוים. אין סיבה אחרת כי הוא יתלונן מיד ויציין את הדברים שנאמרו לו אם הדברים לא נאמרו. בית משפט ראוי לתת אמון בדבריו ולמצוא להם תמיכה באותן שתי עדויות. לכך מתווספת גם העובדה כי המערער הוסיף להתקשר פעמיים נוספות וגם נתן זה עולה בקנה אחד עם גרסתו של המתלונן.

התוצאה היא כי לא מצאנו לנכון להתערב בהרשעה בנושא האיומים ואנו מותירים הרשעה זו בעינה.

מעבירת ההטרדה במתקן בזק אנו מזכים את המערער.

באשר לענישה:

על אלה עמד הסנגור בנושא זה:

א. אין לזקוף לחובת המערער את העובדה שניהל תיק ונשמעו ראיות. העובדה היא כי המערער זוכה בסופו של יום מנשיכת אחד השוטרים. הנשיכה היתה אחד הרכיבים המחמירים במסכת העובדתית כולה ונראה שהיה לו, למערער, על מה להילחם שהרי בסופו של יום זוכה מרכיב זה של העבירות.

ב. ועל כך הושם הדגש, העבירה היא משנת 2010. המערער עבר מאז כברת דרך ארוכה שמשקפת מתסקירי שירות המבחן. בינתיים עבר שינוי בחייו. הוא אב לשני ילדים. גם בית משפט קמא התרשם מתהליך השיקום שעבר. בית משפט קמא גם עודד אותו במהלך תהליך זה, כפי שעולה מפרוטוקול ישיבת יום 10.2.14 והיה מקום לתת לכך את מלוא המשקל ולא להטיל על המערער 10 חודשי מאסר.

המדינה טוענת כי המתחמים אותם קבע בית משפט קמא הם מתחמים ראויים. גם התוצאה המעשית אליה הגיע בית משפט קמא היא תוצאה ראויה. בית משפט הלך לקראת המערער בכך שחפף את המאסרים המותנים זה לזה וחפף אותם חלקית למאסר שהוטל בתיק הנוכחי. העתירה היא להותיר את הענישה בעינה.

שקלנו את טיעוני הצדדים ודעתנו כי יש מקום להתערבות מסוימת כפי שיובהר בהמשך.

מקובל עלינו המתחם שקבע בית משפט קמא באשר לכל אחד משני האישומים. בית המשפט קבע מתחם באישום הראשון של מאסר בפועל לרבות מאסר שירוצה בעבודות שירות ועד 15 חודשים. נראה לנו כי האירוע "המתגלגל" המתועד בעובדות כתב האישום אכן מצדיק מתחם זה. למערער היו מספר הזדמנויות להתעשת ולחזור בו מהתנהגותו, כך בשלב הראשון, כך בשלב שהובהל למרפאה וכך בשלב שבו הובא לבית החולים, אלא שהמערער המשיך הן באלימות הפיזית והן באלימות המילולית כלפי השוטרים.

שוטרים עושים את תפקידם שלעתים קרובות מתסכל וקשה, הם אינם אמורים להיות חשופים להתבטאויות ואיומים מסוג זה שהשמיע המערער כלפיהם, משום כך המתחם נראה לנו נכון שהרי עליו לשקף לא רק את הוראות החיקוק שמדובר בהם, אלא את מעשה העבירה בנסיבותיו.

כך גם באישום השני. המתחם באישום השני הוא מתחם נמוך והוא משקף גם את העבירה של איומים כעומדת בפני עצמה. יחד עם זאת, אנו נותנים משקל לזיכוי של המערער על-ידינו מעבירת ההטרדה ונראה לנו, כי צריך להיות לכך ביטוי, ולו ביטוי מינימלי, גם בענישה.

את עיקר המשקל אנו שמים על התהליך שעבר המערער. גם בית משפט התרשם ממנו כך אף אנו. נראה כי המערער אכן עלה על פסי התנהגות שונים והדבר מוצא ביטוי בתסקיר שירות המבחן. תוך שאנו נותנים משקל נוסף, מעבר למה שקצב בית משפט קמא לאותו תהליך שיקום, אנו מעמידים את תקופת המאסר הכוללת על שנה אחת במקום 15 חודשים. תקופה זו כוללת גם את שני המאסרים על תנאי שהופעלו בחופף זה לזה, כך על-ידי בית משפט קמא וכך גם על-ידינו. החפיפה הנוספת היא בין המאסר שהוטל בתיק הנוכחי לבין שני המאסרים על תנאי שהוטלו.

יתר חלקי גזר הדין יישארו בעינם.

ניתן והודע היום ט' טבת תשע"ה, 31/12/2014 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד